

Hành trình trưởng thành – Bài học từ những vấp ngã

Cuộc đời con người giống như một dòng sông chảy xiết, lúc êm đềm hiền hòa, khi dữ dội và cuồn cuộn. Không ai trong chúng ta có thể tránh khỏi những khúc quanh, những đoạn gập ghềnh, những đoạn mà đôi chân như bị kéo ngược lại, còn trái tim thì ngập tràn lo âu. Thế nhưng, chính những lần vấp ngã, chính những khoảnh khắc tưởng chừng yếu đuối và tuyệt vọng lại là chất liệu quý giá giúp ta lớn lên, hiểu mình hơn, hiểu đời hơn, và từ đó vững vàng hơn giữa cuộc sống bộn bề.

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình bình thường, không quá nghèo nhưng cũng chẳng khá giả. Bố mẹ là công nhân, suốt ngày tất bật với công việc để nuôi sống gia đình và lo cho tương lai của các con. Ngay từ nhỏ, tôi đã ý thức được trách nhiệm của mình trong việc học tập. Tôi không muốn phụ công bố mẹ, không muốn những vất vả của họ trở thành vô nghĩa. Vì thế, tôi luôn cố gắng học hành chăm chỉ, phấn đấu đạt thành tích tốt. Trong mắt thầy cô và bạn bè, tôi là một học sinh gương mẫu, lễ phép, học giỏi và ít nói. Nhưng ẩn sâu bên trong lớp vỏ bọc đó là một tâm hồn dễ tổn thương, là một đứa trẻ mang nhiều nỗi sợ: sợ thất bại, sợ làm người khác thất vọng, sợ không thể đáp ứng kỳ vọng mà mọi người đặt lên mình.

Cột mốc quan trọng đầu tiên của cuộc đời tôi là kỳ thi đại học. Đó là một thử thách lớn – không chỉ về trí tuệ mà còn về tinh thần. Tôi đã học như điên, thậm chí quên cả việc chăm sóc bản thân. Nhiều đêm thức trắng với những trang sách, những đề thi, tôi tự ép bản thân mình phải trở thành người giỏi nhất, vì tôi nghĩ chỉ khi thành công, tôi mới xứng đáng với tình thương và sự kỳ vọng mà mọi người dành cho. Nhưng thật trớ trêu, kết quả của kỳ thi lại khiến tôi rơi vào trạng thái sụp đổ. Tôi chỉ thiếu đúng một điểm để đậu vào ngôi trường mơ ước. Với nhiều người, đó có thể không là gì, nhưng với tôi – người đã dồn hết tâm sức vào kỳ thi – đó là một thất bại đau đớn. Tôi không khóc, nhưng trong lòng thì tan vỡ. Tôi không biết phải bắt đầu lại từ đâu, không biết làm sao để đối diện với bố mẹ, bạn bè, thầy cô.

Những tháng ngày sau đó là quãng thời gian u ám nhất. Tôi sống khép mình, không còn là tôi của ngày xưa – người luôn lạc quan và tràn đầy năng lượng. Tôi trở nên trầm lặng, hay suy nghĩ tiêu cực và bắt đầu nghi ngờ chính giá trị bản thân. Tôi từng nghĩ đến việc từ bỏ mọi thứ, từng tự hỏi: “Liệu cuộc sống này còn ý nghĩa gì nữa khi mình đã không làm được điều quan trọng nhất?”. Nhưng rồi, như một tia sáng le lói giữa đêm đen, sự xuất hiện của một người bạn cũ đã kéo tôi trở lại. Cậu ấy không trách móc, không tỏ ra thương hại, chỉ đơn giản nói: “Tớ tin là cậu làm được. Đừng bỏ cuộc.” Lời nói ấy nhẹ nhàng nhưng thấm sâu. Có lẽ đó là lần đầu tiên trong nhiều tháng, tôi cảm thấy mình được lắng nghe, được nhìn thấy không phải như một học sinh thất bại, mà như một con người đang cần được chữa lành.

Tôi quyết định cho bản thân một cơ hội nữa. Tôi bắt đầu lại từ đầu – đăng ký học lại, xây dựng kế hoạch học tập khoa học hơn, chăm sóc sức khỏe và tinh thần. Lần này, tôi không học vì áp lực, mà vì tôi thật sự muốn hiểu rõ kiến thức, muốn khẳng định lại giá trị bản thân. Và kỳ tích đã xảy ra. Tôi đỗ đại học với số điểm cao hơn nhiều so với trước. Nhưng điều đáng quý hơn cả là tôi đã học được bài học về lòng kiên nhẫn, sự bền bỉ và sức mạnh nội tâm. Thất bại không còn là nỗi ám ảnh, mà là một phần của hành trình trưởng thành.

Bước vào giảng đường đại học, tôi tưởng như mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn. Nhưng không, cuộc sống luôn biết cách thử thách ta thêm một lần nữa. Áp lực học tập, chi phí sinh hoạt, những mối quan hệ xã hội phức tạp... tất cả như ủa đến cùng lúc khiến tôi nhiều khi cảm thấy ngột thở. Tôi từng không quen với việc phải sống xa nhà, từng bị lạc lõng trong môi trường mới. Nhưng rồi, từng bước một, tôi học cách thích nghi. Tôi tham gia câu lạc bộ, tìm việc làm thêm, quen biết nhiều người bạn mới, mở rộng hiểu biết và dần nhận ra rằng: cuộc sống không chỉ là học và thi, mà còn là hành trình khám phá chính mình, trải nghiệm và sống trọn vẹn từng khoảnh khắc.

Giờ đây, khi nhìn lại những gì đã trải qua, tôi không còn thấy hối tiếc. Ngược lại, tôi biết ơn vì những lần thất bại, vì chính chúng đã giúp tôi mạnh mẽ hơn. Tôi biết rằng cuộc đời không cho ai điều gì dễ dàng. Không ai sống mà chưa từng tổn thương, chưa từng ngã gục. Điều khác biệt là có người chọn đứng lên, còn có người thì nằm lại. Và tôi chọn đứng lên – không phải vì tôi giỏi giang hay can đảm hơn ai, mà vì tôi tin rằng mình còn nhiều điều chưa làm được, còn nhiều ước mơ chưa chạm tới.

Tôi tin rằng, mỗi người đều có một con đường riêng, một nhịp điệu riêng trong cuộc sống. Không cần phải chạy theo người khác, không cần so sánh hay ganh đua. Quan trọng là ta biết mình đang ở đâu, muốn gì và sẵn sàng làm gì để đạt được điều đó. Đôi khi, cuộc sống có thể không như ta mong muốn, nhưng ta hoàn toàn có thể thay đổi cách ta đối diện với nó. Dù hôm nay có mệt mỏi, thì ngày mai vẫn là một cơ hội để bắt đầu lại.

Và nếu có ai đó đang đọc những dòng này, đang cảm thấy lạc lối giữa cuộc sống hỗn độn, tôi chỉ muốn nói với bạn rằng: “Bạn không đơn độc.” Có thể bạn đang trải qua những ngày khó khăn, có thể bạn đã vấp ngã nhiều lần và cảm thấy mất hết niềm tin. Nhưng xin hãy nhớ rằng, những vết thương hôm nay rồi sẽ là kỷ niệm ngày mai. Hãy cho mình thêm một cơ hội, thêm một lần dũng cảm để bước tiếp. Cuộc sống, dù có khắc nghiệt đến đâu, cũng sẽ mỉm cười với những ai không từ bỏ.